

момичета й пеят песен. След обяд целият род се събира при най-старите. Най-възрастната жена прикадява трапезата, младите целуват ръка и искат прошка (Цит по Колев, Кръстева, Крумова 2003).

В края на XX век семейства на „тракийските“ калайджии ходят в Бачковския манастир на поклонение. Тук се осъществява и една от големите общи срещи на групата. В навечерието на празника разпъват катуните. Ако има „обречено“, колят жертвеното животно – агне и го пекат на черверме. Някои даряват агнето на манастира. На следващият ден по родове, бащи и синове, майки и дъщери, зетъове и снахи с децата си, застават пред чудотворната икона на Богородица, палят по много свещи, оставят подаръци. Поверието на калайджиите гласи, че трябва и да отнесат непременно нещо от манастира в къщи.

Тези, които не са посетили манастира, колят курбан за здраве в къщи. Слагат голяма трапеза в очакване на роднини, гости, комшии.

Гости на „Голяма Богородица“ в дома на „тракийски“ калайджии

На 28 август футаджиите също посещават Бачковския манастир. Пристигат сутринта, опъват палатките и започват да си приготвят храна (колят агне или кокошка). Всеки носи и диня. Мъжете се събират на го-